

RENAIXEMENT

Adherit a la Unió Catalanista

SURT ELS DIJOUS

VOLEM

La llengua Catalana amb caràcter oficial per a totes les nostres relacions inclús amb el Poder Central.

Corts Catalanes, per a estatuir la legislació civil i per al règim intern de la Nacionalitat Catalana i per a ésser arbitres de la nostra administració.

Que siguin Catalans tots els qui a Catalunya descomptin càrrecs públics.

Fixar contribucions i impostos per a contribuir a les despeses generals de l'Estat en la proporció que correspongui a Catalunya.

Supressió de quintes o lloves i facultat de poder contribuir a la formació de l'exèrcit de l'Estat espanyol per medi de voluntaris o diners.

Essent Nacionalista l'acció que al nostre poble realitza la Unió Catalanista, tenen el dret i el deure de cooperar-hi tots els Catalans moguts per les aspiracions del nacionalisme Català, qualsevol que siga el llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques o socials.

ARTICLE SEMPRE D'ACTUALITAT

Hi ha una mena de gent apartada de tota organització, que's diu ella mateixa que està desenganyada, que no creu en res, que no hi ha remei; aquesta és la gent que sempre pensa mal i acostuma entrebancar-ho tot. Havien sigut aquests tipus, homes radicalíssims que actuaven discutint verbalismes en les juntes de que formaren part. Avui estan desenganyats, no figuren en lloc i no volen ésser comptats en cap cosa, perquè — oh degeneració humana! — no hi ha res a fer. No hi ha res a fer mon llegidor, aquí on la contribució personal és tan precisa, aquí on el més humil pot donar-se la gloria i pot ufanar-se de convertir en realitat una part de l'ideal. El nacionalisme és l'únic ideal inagotable, el catalanisme existirà sempre. Ell veurà passar, veurà triomfar organitzacions polítiques i organitzacions econòmiques socials, però ell permanenceix sempre, perquè la raça és d'una feconditat immensa. La autonomia és un medi i és un fi; la lliberació absoluta és un medi i és un fi, mai solament un fi. Pensem en les enormes responsabilitats que una Catalunya lliberada tindrà davant del món.

Els desenganyats són els homes febles. Són els que un dia s'enamoraren de lo exterior i s'hi posaren al costat a treballar com si fecin un sport o en comptes de jugar a la ma-

nilla. Però l'ideal no'ls hi arribà endintre, no'n varen pas sentir la seva carícia, ni'l seu halè fonament confortador, ni la seva fragància amorosa. Poc ho saben que malgrat totes les impureses passatgeres que tant lamentem, el món està governat per l'ideal. Si no fos ell la humanitat no existiria, perquè les patries torturades i esclavitzades serien camps de besties.

L'home fort no's desenganya mai. L'home fort comença per estimar als seus semblants i no'ls *nega mai*, perquè tot lo que compona la Patria té un valor i és valor transformable, assequible al nacionalisme. El passat, l'avui i el demà; el conservador burgès simple, el conservador català més nostre, el carlí veritable reminiscència, el republicà històric i àdhuc català qui ens porta l'actuació salvadora del lliberalisme individualista i ens porta una tradició que venerem, d'ideals i de generositat: tot té un valor. L'home fort irradia continuament, en tots els moments. No tem per la integritat del seu ideal, ni hi pensa en que podria perdre's o desfigurar-se, perquè honradament actua, i sab que està entre gent catalana, amb gent que té un valor més o menys gros davant de Catalunya, davant la nostra Catalunya. Quan s'actua, com ho fa l'home nacionalista, çó és, mirant l'ideal i fent-se càrrec de les coses i de la complexitat de les coses, l'actua-

ció és eficaç i és perfecta; els radicalismes verbals entre amics a voltes alteren els factors, inutilitzant l'acció o estancant-la o ni deixant-la naixer; el radicalisme cal dur-lo en el cor i en la intel·ligència. El radicalisme en l'obrar, que desconeix factors de la vida, du el desengany.

Parlàvem del desenganyat i hem acabat parlant de l'home nacionalista, de l'home fort. Dintre la col·lectivitat humana l'escèptic té un valor ínfim, gairebé despreciable. Ell mereix poca atenció; mereix més atenció l'home de fè i d'esperances que s'endú a tothom darrera seu i ho governa tot. En lloc de la censura, més convincent és l'exemple, mostrat amb la fortitut i la bondat del nacionalista que's preocupa d'anar bastint la Catalunya, única realitat de la vida.

L'home nacionalista no's desenganya mai; troba que manca molt a fer però que quelcom es fa. Observa que la lliberació es va assolint. Creu sempre l'home nacionalista, confia amb Catalunya. I té raó i és clarividenc com un il·luminat.

VISIÓ

Jo la veig la Catalunya,
nostra Patria de demà;
jo la veig esplendorosa,
la veig rica, la veig gran.

Sense traves en la Indústria
afanyosa treballant;
en els mercats de la Terra
son Comerç hi és esperat.

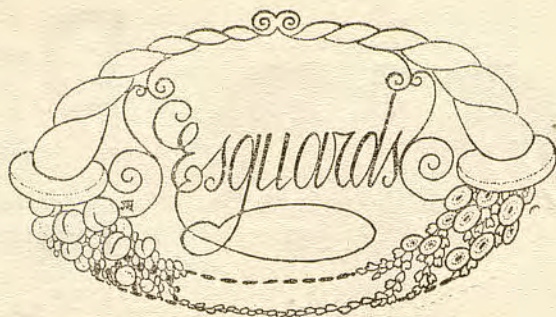
Les seves Arts i ses Lletres
floreixents i exuberants,
en cada lloc on concorren
a tot arreu s'hi obren pas.

De sa Musica sonora,
són sos ritmes escoltats,
com sa Veu és escoltada
per les Ciències, allà on va.

.....

Jo la veig la Catalunya,
nostra Patria de demà,
com si els temps d'aquells Reis-Comtes
fossin ja resucitats.

JOAQUIM DELCLÓS I DOLS.

COMENÇA de bell nou la primavera. Un borriçol verd clar cobreix la terra; el cant dels ocells lliures cobricela els camps germnants, i dalt de les branques, la brotada tendra canta l'himne novell del viure que reneix.

Mes, en aquests moments en que la vida de la naturalesa dóna testimoni de la seva perennitat, els pobles que lluiten en la guerra es preparen per a agotar la llur virilitat en un suprem esforç que decideixi la victòria. A la hora embadalida que s'obren les flors blanques i rosades de la fruita futura, els homes són cridats a destruir-se.

Adolescents i homes que frisen la vellesa s'apresten al sacrifici. I al veure que d'aquesta lluita per la supremacia de valors universals que afecten a totes les patries, sols uns pobles determinats, sols un nombre limitat d'homes en sofreix tot el martiri, el nostre cor generós de catalans sent una inexplicable tortura, de la qual tant sols ens en podem sentir redimits, disciplinant més severament en el bé la nostra voluntat i posant més dalit i més energia en el nostre treballar per la patria.

Dolça tasca la nostra d'encarnar ideals, al costat de la d'aquests homes que són enmenats a morir o—encara més dolorosa sort—a matar. Ja cal que hi posem tota la força del nostre ésser en aquesta obra nostra esperitualmente primaveral, si no volem que'l corc del remordiment ens acusi d'egoistes, per haver-nos limitat a actuar d'indiferents espectadors, davant d'aquesta lluita on s'hi debaten incidentalment, per damunt de la voluntat dels homes directors si's vol, però en realitat, principis que integren la essència de l'ideal nostre.

Enguany, que la visió de la primavera florint imperturbable entre'l trasbals dels pobles, ofereix al nostre esperit vives ensenyances de continuïtat i de fermesa, aprenguem de la naturalesa la serena lliçó de les coses eternes, nosaltres que, per Catalunya, sentim frisançes d'immortalitat.

MAIG.

La "Joventut Nacionalista de Catalunya", davant la sentència a mort d'En Joan Ribera

LA «Joventut Nacionalista de Catalunya», que sent percutir en ella, per virtut de la seva afinada sensibilitat patriòtica, àdhuc el més lleu i remot bategar de la vitalitat catalana; atenta sempre a totes les accions que commouen el cos social de Catalunya, veritable encarnador de la realitat viventa de la Patria, es sent avui agredida per un fet que ve a ferir els més cars sentiments humanitaris de la seva consciència sadolla de catalanitat.

La justícia de l'Estat espanyol ha condemnat a mort un home de Catalunya. Extraviat o anormal, ell és element del gran tot de la Patria per a la redempció de la qual lluitem dia per dia, i cap de nosaltres deu desentendre's amb impietat d'aquest home que ha comès un crim, certament monstruós i avorrible, qui sab si degut a manca d'una educació que la Patria no li ha pogut donar, per motius dels quals no'ns en podem sentir deslligats per una inculpabilitat absoluta. Els qui afirmem cada dia davant del nostre poble, posseir un valor nacional, no devem, no podem eludir la responsabilitat de cap de les falles que en la vida de l'organisme català es produeixin, i cap llei de la terra pot fer lícit a la nostra consciència, l'ofegar amb la mort d'un inconscient, els desviaments, per greus que siguin, que la Patria no ha sapigut o no ha pogut evitar.

La pena de mort és irreparable. Els tribunals, la societat no són infal·libles. Pensem en la terrible injustícia, en l'angoixa sense fi d'haver mort un innocent. Mai els judicis de la nostra humana pensa poden adquirir un valor definitiu i d'absolut cert en l'adjudicació d'una responsabilitat.

La pena de mort impossibilita l'esmena. La pena, aixís, ja perd la seva finalitat primordial i segurament única, convertint-se en bestial venjança. Amb la mort, la correcció és impossible; i al que ha comès un crim, per gros que

sigui, sempre, sempre se'l pot encaminar cap el bé. El desviat de naixença i que no té remei és una invenció caduca. Tot té redempció en el món i la voluntat dels homes bons és la que ha de redimir la terra.

La pena de mort no escarmenta ni disminueix la criminalitat; car s'han comès delictes de sang entre la multitud que presència l'espectacle. La pena de mort, doncs, no fa la por, és inútil i és innecessària, i la seva execució, àdhuc sigui duta a terme mig amagada, extraïa els sentiments morals del poble que la present i se la representa a través dels murs de pedra.

La pena de mort és, doncs, als nostres dies un atavisme, reminiscència de crudeltats ancestrals, que deshonra davant de la civilització els pobles que la serveixen com a salvaguarda de la seva moral.

Els qui volem per a Catalunya una vida de modernitat i de noble justícia, no podem acceptar que aquesta alta civilitat que per a ella desitgem, hagi d'establir-se amb la mort dels inadaptats. Maleïrem abans aquesta civilització i no creuríem amb la veritat absoluta de l'avenç de la humanitat cap a la extinció del dolor dels homes.

Per la Catalunya generosa que frisem; per els ideals lliberadors que portem al cor: que el curs de la justícia dels homes s'aturi abans de destruir amb acció irreparable la vida d'un germà. No per feble pietat ni tampoc per gràcia; sols sigui per allunyar de les generacions futures, més perfectes que nosaltres i més sensibles per tant als dolors socials, l'agullonant record dels dolors sembrats a la terra per la justícia que deuria ésser serena i reparadora.

JOVENTUT NACIONALISTA DE CATALUNYA.

Barcelona, 23 de març de 1915.

En el sisè centenari

Curs Ramón Lull

VIII

AQUESTA penúltima conferència és de resum i síntesi. Els caràcters essencials de Lull es poden enumerar: misticisme, racionalisme, cristianisme, escolasticisme, voluntarisme, dualisme i simbolisme.

Lull, abans que tot, és un home d'ardor, d'esperit inflammat; la conversió li produí un fervor grandíssim de místic però no de místic solitari; desitja la conversió dels infidels i en ell hi reviu l'esperit de les creuades però amb altres procediments, vol una creuada esperitual, una creuada interna, a casa mateix; les armes havien d'ésser esperituals i les *raons necessaries* havien de substituir a la espasa. Però aquestes raons devien presentar-se no en desordre, sinó organitzades, formant un sistema i d'aquí l'escolàstic amb l'art, amb l'art que devia tenir el màxim d'eficàcia, aquell art és per a tots i per això el seu treball de vulgarització, d'aquí el grafisme, els colors, els proverbis: el simbolisme. Recordi's que al parlar de racionalisme notarem una limitació que posava el coneixement: criticisme. Però, ell sab aquest dualisme, aquesta limitació al coneixement, i potser resol l'antinomia. Hi ha un versicle en el llibre de «Amich» que tracta de conciliar aquests tres caràcters: criticisme, racionalisme i voluntarisme.

S'ha sostingut el caràcter harmònic de la filosofia luliana. Però l'harmonia s'ha de referir-la a la eternitat, es realitza en condicions ultra-terrenes en que les tres potències recobren el màxim exercici i la màxima dignitat. Hi plana en la producció luliana una unitat en perseguir una finalitat bona.

No se sab qui inicià a Lull, i fins es digué que era un indocumentat perquè no fa cites en els seus llibres; però Lull té una forta cultura. Es fonamentalment un platònic sense conèixer a Plató; té elements aristotèlics, però pren d'aquest filòsof l'exterior. El fons principal ve constituït per les idees cristianes i es podria posar dintre la corrent franciscana. Són marcades les influències orientals que no perjudiquen la seva personalitat. I per últim reb la influència popular de la època que's nota sobre tot en la superstició. Lulisme podem dir que és una vida posada al servei d'una doctrina universal. És una actuació i un apostolat.

En Lull deu ocupar un lloc dintre la mística, però dintre la corrent de la època hi ocupa un lloc típic; és un misticisme ortodoxe, actiu, popular — és home d'agitació social — tracta de fer una reforma del gènere humà, és optimista i naturalista, i és humà; té un crit de dolor d'un arrepentit. Lull és escolàstic, també, per la seva «Ars Magna». Té Lull, en aquest sentit, un aspecte representatiu. És popular. Com que tota la història del lulisme és una contradicció, per això hi han hagut desviacions. El «Ars Magna» es diu si es publicà perquè descobria la pedra filosofal. Així resulta d'una correspondència entre el Pare Pascual i Salzinger, segons es veurà en una publicació de l'Institut d'Estudis Catalans.

Filosofs espanyols han dit que Lull era el representant del geni hispà. Mossèn Bové ha dit que la filosofia luliana era la Nacional de Catalunya, i En Torras i Bages conceptua exòtic a Lull, però com una excepció gloriósissima dintre el pensament català.

Es innegable que'l pensament català és de relativitat, més filosòfic que metafísic, ideal curt però segur. Lull, en canvi, és fortament idealista, utòpic quasi. Però això és un al·legat en favor nostre, és un al·legat a favor de la nostra aptitud per les coses de la filosofia. En Lull s'enllaça amb tota la tradició catalana amb la nota popularista que és característica. El rei Jaume, Arnau de Vilanova i Eximenis escriuen en català. Lluís Vives, d'esperit aristocràtic, afirma el valor de la costum, i la costum és lo popular. La característica catalana és saber per accionar, per influir.

Tots els sistemes — continua el doctor Carreras — tenen una biologia especial que explica el naixement, vida i mort; una necessitat els crea, no naixent espontàniament. Això vol dir que en els sistemes hi ha una part permanent que cal continuar. En Lull es podrien restaurar: el *llenguatge* riquíssim, *divulgació del saber*, idea ben moderna, la *tendència a lo absolut, unitat de ciències* i fins lo de l'«Ars Magna» especie d'àlgebra del pensament.

El misticisme lulianès està de plè en les noves idees psicològic-morals sobre la originalitat de la vida interior. Avui es dona com a primer element el de la consciència, el de la vida psíquica. Trobarem en aquest punt grans analogies entre Lull i els pensadors moderns, que del positivisme se'n van a la psicologia.

Refereix el doctor Carreras la doctrina de l'acció en Lull al pragmatisme, notant una separació, perquè pragmatisme suposa veritat

tranzitoria, concreta, mudable i Lull admet la idea i la veritat pura. Pragmatisme és acció però l'acció és més forta en Lull.

En canvi és sumament interessant la doctrina moderna que Lull sustenta en el problema religiós. Les noves corrents ètiques, contràriament a la època individualista, exigeixen un apostolat, una intervenció, una irradiació al creient, li exigeixen, podríem dir, una funció amorosa, i Lull en el «Llibre del Gentil e los tres Savis» sosté aquesta tolerància i aquest apostolat. Aquí acabà la conferència. La vinenta, i darrera, es celebrarà divendres, per ésser dijous dia festiu, a la mateixa hora.

C. i V.

De la Catalunya Romana

L'ALFONS Maseras acaba de publicar una novela de gran empena literaria, en això que, amb endevinador poixant enginy, ha complert la tasca de fer revivre la vida d'una passada època davant del nostre esperit. «Ildaribal» —aital és el rètol de l'obra— té per principal escenari no res menys que la capital de l'Hispania citerior, Tarraco, Publius, Planicius, legat augustal de Tiberius Claudius, hi administra justícia i hi conrea l'amor de la vida fàlaguera, segons, en la decadent Roma, on també's confonia la cultura amb la veritable saviesa, se conspirava, per tal que les ensenyances de la ment d'Epicur eren estraletes amb baixa vulgar parodia.

Quina riquesa d'espectacles i d'episodis a una imaginació tant descriptiva com la d'En Maseras no havia consemblant escenari d'oferir! El novelador plaent s'hi donà amb l'ardidesa que'l personalitza i en sortí, com de preveure era, vencedor. Desfullà, ventà les passions que fan de l'home l'etern putxinell damunt del formigueig de les multituts, damunt de la brillantor retòrica de les converses, damunt del faste de les festes fabuloses, damunt de la naturalesa meravellada. La naturalesa, el novelador la pinta amb els vius i festosos colors que'ls pintors d'Itàlia, en llurs teles, empleiaren. És una naturalesa que s'insinua en el més pur lirisme literari, preciós un xic, talment que En Chateaubriand, gelós com era de la seva grandiloqüència descriptiva, l'hauria celebrada.

Ildaribal personifica l'esperit que té la voluntat a mercès de l'influència dels esdeveniments, dels amics i de les passions, frisós de viure la vida en les seves fases diverses més que frisós de conèixer-la amb pur coneixement de filosof, com el seu mestre Ettheius. Un temperament així tenia de desenganyar-se per força del coneixement i declarar la vanitat de la seva preeminència enfront de l'univers. Així s'explica, i altrement no, que l'Ildaribal s'immoli en ares de les passions i que'l pensament li sia com una càrrega pesada. Res, en efecte, de tant al pessimisme com la falta de força de caràcter per superar-se, per dominar-se, per vèncer tota contrarietat. Discernir i meditar; meditar i discernir, heus-aquí la tau-la de salvació que mancà al simpàtic Ildaribal, cor bò que fracassa en totes les seves empreses i que és víctima de la seva bondat envers la llureia.

L'Ildaribal no és doncs un heroi en el sentit que cal donar an aquesta tant gastada paraula d'ençà del diví Homer al visionari Carlyle. El seu candor, quan l'Ildaribal amb el retor Ettheius parla, retor que té relleu de savi antic, per la mestria amb que l'autor el dibuixa i li dona ànima, el seu candor demostra l'incapacitat en que's troba, no sols de seguir les ensenyances del mestre, però de passar-les pel garbell del propi cervell. Ildaribal se manifesta aleshores empès per les lleugeres ales de la joventut vers l'amor, vers la joia. Això és tant humà que'l lector, per l'art sentit amb que l'autor ho descriu, no pot sinó deleitar-se en observar-ho.

Orbs, Ildaribal i Elia són dos germans que s'amen amb la tendresa més pura. Amb tot, els plaers posen prompte un vel damunt de l'esperit d'Ildaribal i fan que Ildaribal esdevingui d'Elia incurós, oblidadiç. Car, en ell, la bondat de cor té per manteniment la lleugeresa de cap, en cert sentit. El poble oprimat li desvetlla un sentiment de pietat i aquest sentiment de pietat, mercès a la sugestió d'Eixanés fa plaça bentost a l'esperit de revolta. Doncs, i en això està lo típic, les circumstàncies fan que Ildaribal respongui a un estat de consciència del que ell no és propiament creador. Prompte separa la distància temporal i ideal que hi ha del pensament a l'acte, per virtut, virtut fonamental, de la seva senyalada manca de caràcter. La tranzició de l'amor a la revolta està de mà mestre, per En Maseras, pintada. Les infidelitats de Talahit són causa del trastorn d'Ildaribal, qui, per heure'n do-

meny, no troba altra herba remeiera que una passió més accentuada: la passió política, la flama patriòtica. Entre escenes d'una pintoresca disbauxa romana, En Maseras ens ofereix els episodis que, com a pedres miliars de l'esperit, menen a lldaribal vers l'aparent metamòrfosi: l'individu entregant-se com a víctima propiciatoria a un nou, per ell, simulacre de vida. D'entre'ls qui més predomini sobre'l protagonista hauria d'exercir, l'Etheius ens apar; però les doctrines de l'Etheius, si doctrines definides són, no més porten la confusió en la ment d'lldaribal, qui no logra mai arribar an aqueix pur estat de filosofia que és quelcom més i més seriós que l'estat de santedat. La conspiració neix entre'ls seus amics i creix entre muntanyes, en un hostel perdut, on sentim ja bategar quelcom de les reivindicacions modernes. Quina energia feréstega, la d'aquells muntanyencs que a la revolta's disposen essent i tot un grapat d'homes no més. El divorci entre Roma i els indígenes de l'Hispania citerior se revela en la rojor d'aquelles terres aspres i en la rojor d'aquells rostres aixuts.

Mentres la conspiració's prepara i's desenrotlla i arriba, quasi, a naturitat, En Maseras ens ensenya com el món és formós amb la seva blana literatura. La conspiració és finalment descoberta i l'ànima d'Elia, lluny dels conspiradors, se sent sola. Però l'esperit de sacrifici en ares d'un bé més alt, més ideal, més social, més humanitari, no pot valablement romandre esclau del subtil egoisme aqueix: la família. L'Heroi s'engrandeix en el sentiment que té d'ofrir-se en holocauste d'una més forta vida, car tota mort és una ofrena a la vida que continua a través de l'ànim sens fons. Damunt de tot això dolçament passa, com el flamereig assoleiat de l'au que vola, l'artista del recont amable i tràgic dels destins lleugers. Val a dir que una divina frivolitat el mena al velari que amaga les coses a la ment, per esperonar-la.

En aqueixa conspiració de que han sigut ànima i instrument, l'ldaribal, l'Eixanés, l'Hatill i en Vircó's sembla que anuncin l'adveniment de la nostra mare patria catalana. Quelcom, en efecte, de català's revela en llur auster rebeldia i en llur venciment. Viu és l'espectacle de llur escapatoria i conducció a Tarraco. Els conspiradors presos són condemnats a mort i moriran clavats en creu. Però l'ldaribal serà salvat del suplici per la seva germana Elia, qui entregará, amb aital fi, els seus flancs verges d'amor al legat au-

gustal. Enamorà follament an aquest. Ja lliure, i arruïnat, l'ldaribal comença a sentir l'absurditat de la vida que un novelador modern volgué sistematitzar; i, per alliberar-se d'aquest sentiment, s'entrega al conreu d'una filosofia per a la qual no és apte, car, en comptes d'asserrenar-lo, el porta a les més negres conclusions i a les negacions més simplistes. Donat el seu temperament impulsiu i impropri per a la reflexió, cau en la més afrosa desesperança i, per ésser heroi d'ella, se dona a la mort. De les doctrines del Christ s'ouen veus, en tant, a Tarraco: sentit simbòlic de la novel·la.

Tal és la llegenda que'ns conta maravellosament i destre En Maseras, qui, de fet, esdevé un mundial novelador amb aqueix tema i l'art acurat amb que l'exposa. Es, el seu, un llibre que a tot arreu interessarà i que prodiga morals ensenyances, sense proposar-s'ho. En tot cas, mostra'l camí seriós que l'otrau segueix i pel qual ha ja assolit l'art sever. Es la bella mestria que pren consciència de sí mateixa i que actua ja, victoriosa.

J. PEREZ JORBA.

París.

Una tragedia vulgar

I

LES rialles i la xiscladissa dels minyons i minyones que bromejen endreçant als nuvis sos acudits picarescs, es barreja amb el tintineig dels gots de vidre, i els drings que fan sobre els plats de llosa ordinaria, els coberts d'estany, a l'ésser recollits i apilotats per les dones atrafagades que han servit el dinar de noccs: els vells, tips i ensopits, fumen seriosament llurs pipes, mirant amb els ulls mig clucs la immensitat de la mar que resplandeix amarada de sol; la platja, sembla talment d'or.

An aquella hora de calda, quin bó estar sota l'ombra de l'emparrat adosat a la caseta, blanca i polida com un taçonet de plata!...

Sona un tamborí i un floviol fent créixer la gatzara: tots piquen de mans i criden:—Au, els nuvis els primers! a dançar!

S'alça la rescent emmaridada parella, somriu, però tots sos moviments revelen sa torbació; ella jove, desenrotllada i hermosa, sembla una bacant fadigada: ell, alt, ferm, sapat i

atlètic, apar un gegant atribulat, com temerós de desfer amb sa potent halenada aquella flor arrogant qui és sa esposa. Minyons i minyones s'enllacen de mans i fan una roda gran i bella com una garlanda de flors gegantines; primer dancen serios, magestuosa, acompasadament; mes prompte, impulsats per la música que's precipita, la sardana esdevé multuosa, frenètica... les galtes roges s'encenen més, els pits pantegen, voleien les robes de les minyones i les barretines dels minyons; els vells riuen i els atfen a seguir l'aturdidora dança...

De sobte la roda's descompón i el tamborí i el floviol callen fent una estridència...

—¿Què ha passat?—això pensa tothom, i això és lo que pregunta el jove i acabat senyor Jordi qui acabava de presentar-se inesperadament a la rústica festa.

La núvia s'ha desmaiada... L'Albert, el nuvi, l'alça en sos braços i l'asseu en un banc; les dones la volten per retornar-la: entant, el senyor Jordi esguarda a la desmaiada amb un lleu i cínic somrius de triomf. L'Albert observa aquest somrius i sent en son cor la crudel impressió de la dentellada d'una fera, i en sos ulls negres hi fosforeja el llamp de la sospita. Mira fit an aquell home poderós qui l'ha protegit proporcionant-li muller, llar i barca i li apar que's desvaneix com un somni la resplendent visió de felicitat i benestar que poc abans l'afalagava.

La núvia s'ha refet; no té res, està cansada... les dones l'acompanyen a dins la casa d'on surten abans de poc.

Tothom dona la festa per acabada, i prenen comiat del nuvi desitjant-li moltes felicitats; el senyor Jordi també; l'Albert fita an aquell home una mirada interrogadora, profunda; però ell permaneix impassible i arronsant lleument les espatlles s'allunya amb els demés.

El jovent s'envà rondinant: — Quina llàstima!... tant bé que anava la festa!... — Emprò prest s'aconsolen: — Toqueu, tamborinaire!— criden, i a son compàs i acompanyats del floviol s'allunyen chorejant la xamosa cançoneta:

Petiteta l'han casada
la filla del Carmesí,
tant petita i tant bonica
no's sab calçar ni vesí...

II

L'Albert ha quedat sol, els braços creuats sobre'l pit, la mirada abstreta com si busqués

i escorcollés dins de sí; resta breus instants en aquesta actitud, que per l'angoixa que'l tormenta són una eternitat. Una brutal impressió de soletat, de vuïdor, d'abim..., li dona vèrtig i el fa tintinejar; vacilant se deixa caure sobre un banc dels que volten la taula; dirigeix els ulls a la mar i li apar que és de sang; esgarriat els acluca. Se sent dèbil i impotent com un infant i no gosa a entrar a la casa aon tal volta l'espera la núvia... L'espera... a ell?... La imatge del senyor Jordi s'alça freda i irònica davant sos ulls. Oh, aquell somrius esguardant a la desmaiada!... Clou els punys i foll d'ira amenaça a la visió: —Jo desxifraré l'enigma — rugeix — ai de tu si hi ha engany en els teus fets!—

La rabia li dona forces i amb fermes passes se dirigeix a la casa, mes abans de passar el llindà es gira vers la mar dient-li: —No en vàs has breçolat tota ma vida... jo, com tu, amagaré la tempesta que rugeix en mon pit, baix una apariencia tranquila, serena... però també com tu desplegaré ma força, ferèstega i potentia, i ho arrollaré tot si'm cal pendre venjança!

Entra a la cambra nupcial i troba a la núvia asseguda en una cadira, els colzes apoiats sobre una taula petita i la cara amagada entre les mans. Plora? Qui sab!... L'Albert resta un moment immòbil i al fi se li acosta i la toca lleument en la espatlla; ella s'alça d'una revolada sorpresa d'involuntari espant; al veure que és l'Albert llença un enigmàtic sospir. L'Albert dubta; és d'alivi? és de recança? si és de recança, què esperava doncs? Altra vegada la imatge del senyor Jordi... Maleit sigal pensa l'infeliç, i sa mirada que habitualment expressa la gran bonesa del seu cor, es torna dura, sinistra... S'acosta a la núvia i, amb un moviment brusc i ràpid, agafa sa hermosa testa entre ses mans obligant-la a fixar an ell, els seus ulls obstinadament fixos a terra. Ella vol refugir-los, mes ell amb continguda rabia: — Mira'm! mira'm! — li diu; la núvia s'allunya d'ell esparverada i romp en plor.

Aquesta feblesa desvaneix tota la ira de l'Albert qui mormola amb veu trencada: — T'estimo!... t'estimo!... Sents? — Ella fa que sí amb el cap, però seguíx plorant; ell no sab què fer per a sossegar-la, la seva ànima és gran però ruda, inculta; i no troba paraules per a expressar lo molt que sent. Per fi es decideix i tremolós com un lladre sorprès en l'acte de fer el furt, se li acosta i acotant-se, la besa entre'l front i els cabells.

Ella fa un xiscle estrany i se'l mira juntes les mans en un unit prec.

A l'Albert l'agiten unes ansies folles d'ofegar-la entre ses mans, i per no fer-ho, d'una empenta la rebot per terra al temps que sos llavis convulsos llencen una horrorosa blasfèmia...

Entre tant, la tarde ha fet pas a la nit.

L'Albert alça els punys closos al cel que's veu a través de la finestra...

En la nit serena i resplendent, emmirallant-se a la mar, riuen totes les estrelles...

III

Ha passat poc temps, mesos no més; al xafogós istiu l'han substituït les primeres brises tardorals que fan més delitosa la vida.

Una harmonia aparent regna en la llar de l'Albert, qui apar sempre serè i somrisent, avui, de retorn del romiatge a la hermita de la Verge del Mar, l'Albert i sa esposa fan via vers sa casa; a prec de l'Albert el senyor Jordi fa el camí amb ells.

Han deixat passà avant a tota la gentada i d'allà al lluny encara puja el remor de ses veus cantant els goig de la Verge.

Es un cap-tard esplèndit, ni el més petit núvol entela la magna blavor del cel arrebolat pels últims resplandors de posta, que de retop se flexen en la mar; les ones bateguen remoroses contra els acantilats, i la lluna senyoreja pel firmament.

El senyor Jordi i els esposos fan via parlant plàcidament: poc a poc, les rojors de posta es fonen i el cel se va enfosquint, a l'arribar a l'indret de la casa s'aturen a esguardar la immensitat de la mar, tan coneguda, però sempre tan nova.

Llà en la platja hi ha amarrada la barca de l'Albert «La Gaviota», estreta, lleugera, pintada de gris i blanc, sembla talment un gran au-cel·l disposat a empendre el vol. L'Albert proposa senzillament donar un passeig en «La Gaviota» i els altres accepten sense la més mínima desconfiança; estan tan segurs de la simplicitat de l'Albert... Aquest desamarra la barca que solca l'aigua breçant-se graciosa; sense deixar anar la corda munta a dalt d'unes roques i l'atreu allí, tenint-la ferma perquè hi munti la parella; aquests hi entren i s'asseuen al banquet de popa; allavores l'Albert salta a dintre, i empunyant els remes, es posa a bogar amb estudiada calma.

El cel se va enfosquint, enfosquint... Les

curioses estrelles mostren ses inquietes llusors, i la lluna claríssima, sembla una nau de plata solcant el firmament.

—Quina nit més plàcida i hermosa! — diu el senyor Jordi a sa companya; i abstrèts en la contemplació de la radiant bellesa de la nit, no veuen els llamps sinestres que brollen dels ulls de l'Albert el rostre del qual és transfigurat per una alegria feroïge... a dures penes pot contenir la rialla selvatge que li sotrega el pit; per esbravar-se d'algún modo es posa a bogar depressa, depressa; tant que la barca acaba per semblar una sageta tallant les ones.

La dona, alarmada per aquella precipitada marxa, esguarda a l'Albert i son còs és sotregat per una esgarripança de pavura... La platja és lluny, lluny; poc abans encara es veia la caseta llumenada per la lluna, però ara no's veu res, res; aigua, aigua, i res més. Ennuegada per una crudelíssima angoixa pregunta:

—Albert... aon anem tan lluny?...

Una rialla llarga i estranya ressona en el silenci de la nit.

El senyor Jordi, groc com un difunt, no té esma per a dir ni un mot; la dona, esparverada, tement quelcom horrible, se li agafa fortament al coll.

Els ulls de l'Albert llampeguen.

—Miserables! — rugeix — aon aon la traïdoria acaba!... Al mar!... A la mort!... A l'infini!...

El senyor Jordi lluita frenèticament per despendre's d'aquella dona que se li enrosca al còs com una serp; en aquells moments l'odía, puix en son pensament hi bull roenta la dolça visió de la seva esposa, jove, bella i resignada... i els seus fillets... Oh! és àgil i nedant podria guanyar la costa... Fa un esforç suprem per deslliurar-se; és en và, ella l'agafa fort, tan fort que casi l'ofega, impeding-li tot moviment. Afollada pel desesper: — Salva'm! Salva'm! — gemega al fi.

Ses paraules són apagades per una altra riallada de l'Albert, que esguarda amb goig infernal aquella lluita egoïsta; no obstant, sent que son cor se fa a troços... Ell l'estimava aquella dona!... Fent un potent esforç, volca la barca i cau dins del mar fent un gemec...

IV

La matinada és esplendent, el sol surt de la mar amb tota sa grandesa i esplendorosa magestat; bandades de gaviotes i alcions volen per l'espai saludant al nou jorn amb alegre

xiscladissa; el cel somriu a la terra, al mar i a les aus; als homes i a les coses, i el dia avança en mig d'un himne de llum.

Un bilet matiner, àvid de pescar petxines i crancs, fresca joguiner per les roques i devalla a la platja. A les poques passes s'atura esparverat, caient-li en son esglai la cistella, i les petxines i el ganivet s'escampen per la rossa arena...

Una ona més inflada que les altres acaba de depositar a la platja, com si n'hi fes macàbrica ofrena, dos cadavres, un home i una dona fortament agafats; més endins de la mar sura un altre mort, i lluny, molt lluny, veu una barca amb la quilla enlaire.

El xicot no vol veure res més, i apenes recobra l'esma, es llença a corre i no para fins al poble aon arriba pantejant i sens halè.

Enterats de la cosa, el batlle i el jutge, seguits d'una multitud de curiosos, acudeixen al lloc del sinistre; entre la gent hi ressalta una dona d'aspecte ciutadà, elegant, jove i trista; és la esposa del senyor Jordi que acut allà impulsada per un pressentiment funest.

Tant els cadavres com la barca són regonéguts de tothom; la gent no se'n sab avenir d'allò, i condolguts i intrigats se van dient els uns als altres:

—Quina desgracia!... Què haurà passat?...

Ningú sab res, i si algú presum quelcom, calla i arronsa les espatlles amb indiferencia; els més senzills i pietosos s'agenollen i preguen per llurs ànimes...

Què ha passat?... Amb la clarividencia filla dels grans dolors, ho podria contar com si ho vegés la trista viuda del senyor Jordi, qui agenollada esguarda amb els ulls entelats per les llàgrimes, el cadavre de l'infidel espòs pel qui prega silenciosament... però calla i callarà, per consideració als morts, i sobre tot per amor als seus fillets.

Els tres cadavres són posats sobre uns baiarts portats allí previament, i el fúnebre corteig emprèn la marxa vers el poble...

JOSEFINA ROSICH I COTULÍ.

Constitució del Comitè de Premsa de la Unió Catalanista

DISSABTE prop passat se constituí a la Redacció de RENAIXEMENT aquest Comitè de Premsa.

La reunió convocada per la Presidencia de la Unió Catalanista, se vegé concorreguda per un extraordinari nombre de catalanistes, que amb llurs entusiasmes contribuïren a que lo que era un projecte sigui ja un fet.

Com que's tracta d'una importantíssima qüestió, a la que devem dedicar-hi un espai que avui no disposem, ens limitem a transcriure a continuació l'acord de la Junta Permanent relatiu a la constitució d'aquest Comitè, guardant per a la propera setmana fer una extensa relació de lo que's digué en aquest important acte i dels plans que hi ha en projecte:

«La Junta Permanent a la sessió celebrada el dia 2 de març, entre altres, prengué l'acord de declarar que aprovava totes les gestions que per iniciativa de la Presidencia s'havien fet, a l'objecte de constituir el Comitè de Premsa de la Unió Catalanista, que en lo successiu ha d'ésser l'orguen de tot lo referent a la propaganda que per escrit realitzi la Unió, que estarà constituït pels directors de les publicacions periodístiques de Barcelona, adherides, els qui en formaràn part per dret propi, i ademés En Emili Roig i Trius, en concepte d'administrador general i per En Pere Manén, en concepte de delegat especial de la Unió, essent la provisió d'aquests darrers càrrecs de competència única de la Junta Permanent.

Si bé aqueix Comitè de Premsa actuarà especialment per a enrobustir i engrandir la propaganda per escrit que's realitzi a Barcelona, com s'ha de considerar que és una institució que actua per la totalitat de la Unió Catalanista, cuidarà de sostindre seguida relació amb totes les publicacions adherides, amb el fi de mantenir mutualitat en l'esforç i de unificar l'acció patriòtica que tots plegats realitzen.

La Junta Permanent que coneix l'alt patriotisme i la fidelitat incommobible que posseeixen les persones que han de formar aqueix Comitè de Premsa, no dubta que la vostra acció tant per Catalunya, com per la Unió, anirà sempre acompanyada d'eficacia.

Visqueu molts anys per Catalunya.

Barcelona 20 de març de 1915. — El President, *D. Martí i Julià*; El Secretari general, *J. Rodergas Calmell*.

♦ ♦ RENAIXEMENT ♦ ♦

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de la Boria, 24 i 26 pral.

Hores d'oficina: de 6 a 8 tarda, i de 9 a 11 nit
Preus de subscripció: 2 ptes. trimestre
Estranger: 12 ptes. any.

Musica

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DA CAMERA

DIUMENGE dia 14, a la nit, tingué lloc al Palau de la Música Catalana el setè concert del present curs, d'aquesta benemèrita associació musical.

El concert anava a càrrec de les senyoretes Na Emilia Miret — piano — i Na Elsa Oriol — violí —. Es tractava doncs de dugues artistes joventíssimes, i a oir-les acudí selecte i nombros públic que omplí totalment la gran sala d'audicions del Palau.

De la senyoreta Miret hauríem de repetir-ne les mateixes paraules que's digueren an aquestes planes arràn del concert que donà no fa molt a la Sala Mozart: que no és la producció, vessant de passió, de Chopin la més apropiada al seu temperament.

Hem de remarcar, noresmenys, el bon acert amb que jugà el tercer temps de la *Sonata en si menor*, de Chopin, i en general la pulcritut i el domini de la tècnica amb que desgranà l'esmentada *Sonata* i les demés composicions que jugà acompanyant a la senyoreta Elsa Oriol.

Es la senyoreta Oriol una vera artista que sab transmetre al violí les vibracions del seu esperit i sab donar a les obres que executa, una interpretació. Feu galanures del seu art en *Idil·li Pastoral* de Crickboom i *Primavera* de P. E. de Ferràn. Vencé vigorosament les dificultats de *Cou-cou* de Daquin-Manén, una de tantes composicions confeccionades per especialistes, sempre més difícils que posseïdores d'una absoluta valor estètica. I conseguí donar, amb la col·laboració de la senyoreta Miret, una admirable sensació de plenitud en el seu art, en la *Sonata en sol* de Grieg i encara més en la *Sonata en si bemol* de Mozart, que fou dita magistralment i exquisida.

L'èxit del concert fou ofert a les simpàtiques senyoretes Miret i Oriol amb grans aplaudiments i mantes foies de flors. No podem pas oblidar-ho.

NIBELUNG.

Acció Catalanista

A. N. C.

Casal Catalanista del Districte II

SENTIM una íntima satisfacció al fer avui aquesta nota explicativa de les tasques que pausadament però sens interrupció, ve realitzant aquest Casal de la U. C. doncs podem dir que ell demostra lo molt que pot fer-se en la nostra vida corporativa.

Era dijous prop-passat que reunits els socis en Assamblea General extraordinària, donaven fé d'una disciplina model, no aquella disciplina envilidora filla de convencionalismes i d'egoistes interessos, sinó aquella disciplina que dignifica perquè és produïda pel més pur patriotisme i pel convenciment de la gran transcendència que té per Catalunya la nova actuació de la Unió Catalanista.

Tothom reconegué la veritat de les paraules del President del Casal, al fer remarcar que el volguer intervenir la U. C. en l'acció política electoral de la nostra Terra, era sols perquè els nuclis que fins avui venen realitzant aquella tasca, no representen el veritable sentir de Catalunya i que per lo tant tots els individus que militen en els rengles de la Unió Catalanista, no poden intervenir en els treballs electorals d'aquests partits, convenint-se unanimitat que per aquest sol fet, la Unió Catalanista no té de fer cap manifestació en aquest sentit, ja que sols tindria de fer-ne esment, en cas contrari.

Cal que'ls homes que fingueren la satisfacció d'assistir en aquesta Assamblea, meditin de la seva gran transcendència, la qual sols podran capir-la pensant en l'impossibilitat de que en cap altra agrupació que no fos adicte a la U. C. s'hi realitzés un acte semblant.

I aquest acte, solemne, fou clos per una afirmació que és el que'ns fa ésser més optimistes.

Els abnegats i actius companys que formen el Consell Directiu, feren sapiguer als seus consocis que properament, segurament a primer de maig vinent, s'inaugurarà en el Casal una escola diurna gratuïta per a pàrvuls, que hi havia el material d'ensenyança necessari i designada per a dirigir-la, una distingida professora de primer grau.

Al costat de la Secció d'Esbarjo que, a més de les moltes excursions que realitza, ha creat un cor que farà la seva primera sortida en

les vinents Caramelles, i que ha aconseguit reunir els dies festius a la tarde un nombrós nucli de jovent que's diverteix al ritme de dances exclusivament catalanes, no dubtem que s'hi aixecarà fermament aquesta Escola, que si bé serà modesta en els seus començaments, amb l'ajuda de tots pot arribar a ésser una nova fornal d'homes que sàpigan estimar a la Patria i per lo tant disposats a servir-la en tots els moments.

Els socs del Casal, no cal dir que deuen aportar-hi incondicionalment, el seu apoi moral i material, fent ademés que se'n adonguin tots els catalanistes del districte i que no neguin la seva ajuda en aquesta entitat que amb tot i el poc temps de la seva nova actuació a la barriada, és la que relativament, hi fa obra més positiva per Catalunya.

Vetllada en honor del Dr. Robert

El passat dijous va celebrar-se al Casal Catalanista del Dcte. III, i organitzada per la seva Secció de Propaganda, l'anunciada vetllada en honor del Dr. Robert.

El vis-president d'aquesta entitat En Josep M.ª Francés, obrí l'acte, explicant la significació de la festa que s'anava a celebrar, la qual era la tercera de la serie organitzada en honor dels polítics més il·lustres de la nostra terra. Tot seguit cedeix la presidència al digne vis-president de la Unió Catalanista N'Antoni Colomer.

Parla en nom de la Secció de Propaganda, En A. Hurtado Monrós, qui en breus paraules elogià les altes virtuts polítiques que adornaven la figura del Dr. Robert i que per això tenien a gran honor la celebració d'aquesta festa, invitant al representant de la Unió Catalanista per a que descobreixi el quadre del retrat de l'insigne català.

Seguidament el senyor Colomer descobrí el retrat, ressonant en tota la sala una gran ovació. Fet el silenci, el senyor Colomer amb breus paraules, enalí la personalitat del doctor Robert, felicitant als organitzadors per la bona iniciativa que han tingut amb la celebració d'aquestes festes.

En Josep M.ª Gassó, llegeix les notes biogràfiques del Dr. Robert que va escriure expresament per el mentat acte, el distingit senador per Barcelona el Dr. Fargas, en les quals feia ressaltar les brillants dots que caracteritzaven l'eminent Dr. Robert com a cien-

tífic i com a polític. Va ésser fortament aplaudit.

El senyor Llansana fa constar l'adhesió a l'acte de l'entitat Ateneu Gracienc amb eloqüents frases que són molt aplaudides.

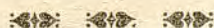
El senyor Alfred Pascual parla en nom de la Joventut Nacionalista; dient, que l'obra realitzada per el Dr. Robert ha de servir de mirall per a les joventuts d'avui, per l'honradesa i sinceritat amb que procedia en tots els seus actes de política catalana (aplaudiments).

Té la paraula en representació del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, el senyor Guinart, el qui llegeix un importantíssim treball qu'estudia i fa sobresortir els principals moments polítics del Dr. Robert i fragments de discursos sensacionals que, pronuncià en el parlament. Amb encertada oportunitat, dirigeix algunes paraules de menyspreu a un tal Royo Villanueva que ha dit que suara que havia desaparegut el Catalanisme (?) era qüestió de treballar per a l'espanyolització de Catalunya. A lo que li contesta el senyor Guinart, que per ara no hi pensin amb aquesta empresa, que'l sentiment catalanista és immortal en nostra terra. Una grossa ovació premia les paraules del senyor Guinart.

El senyor Granell saluda a l'entitat organitzadora de l'acte en nom de l'Ateneu Autonomista del III Dcte., adherint-se a la festa. Es aplaudit.

El senyor Raspall, explica una anècdota del Dr. Robert, dient, que l'única vegada que ha sentit dir mal de l'eminent metge, va ésser tenint una conversa amb un individu que cobrava de casa la Ciutat i no treballava, i que a conseqüència de la entrada en l'arcaldia, el Dr. Robert va decretar-li la seva cessantia. Va ésser molt aplaudit.

Per fi el senyor Colomer va resumir tots els parlaments; amb unes eloqüents frases patriòtiques i encoratjant a la Secció de Propaganda per a que vagi continuant amb dalit i entusiasme les seves tasques de propaganda de nostres ideals de llibertat. Una grossa ovació va cloure les darreres paraules del representant de la Unió Catalanista, cantant-se «Els Segadors» per tota la concurrència que assistí an aquesta simpàtica festa.—H.

NOVES

Preguem als col·leccionadors de RENAIXEMENT que desitgin enquadrar els números de l'any passat, se serveixin enviar-nos-els abans de fi del corrent mes, junt amb l'import de tres pessetes que és el preu del relligament, tapes inclòs.

Així mateix fem avinent que tenim disponibles quelques col·leccions enquadernades dels anys 1911-12 i 13, que oferim al preu de 12 ptes. volum.

* * *

El gran festival de la Escola Catalana gratuïta Mossèn Cinto corresponent a enguany es celebrà al Palau de la Musica Catalana el diumenge, dia 11 del vinent abril a la tarda.

Hi pendrà part, además del Chor Infantil Mossèn Cinto, la renomada sopràn senyoreta Pilar Ruff, el notable tenor del Liceu En Jaume Illa, i el gran actor del Teatre Català, N'Enric Giménez qui recitarà un monòleg.

Les localitats s'expenen a l'Escola—Passeig de Sant Joan, 85—als preus coneguts de 15 ptes. llotges, una pesseta totes les altres sense distinció, i 0'50 l'entrada general.

* * *

El Chor Infantil Mossèn Cinto anirà a cantar Caramelles la revetlla de Pasqua, dia 3 del proper abril. Estrenarà cançons adequades amb musica popular unes, i dels mestres Gené i Crusells les altres, damunt de lletra dels poetes Busquets, Mallol i Escasans.

* * *

Concurs de lectura i escriptura en català.— El Casal Nacionalista del Districte III i l'Agrupació Feminal Catalanista tenen acordat celebrar a darrers d'any un concurs de lectura i escriptura en català per a nois i noies del tercer districte municipal. A tal fi han començat els treballs perquè dit concurs, la celebració del qual mereix tots els elogis, obtingui un èxit ben remarcable.

L'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana ha ofert el seu valiosíssim apoi i ha felicitat a les entitats promovedores de la bella idea.

Per a l'organització del concurs ha quedat nomenada la següent comissió:

President, Josep Guix; Vis-presidenta, Maria Forcada; Secretari, A. Hurtado Monrós; Tresorer, Antoni Culí i Verdager; Vocals: Antonia Armengol, Mercé Pascual, Josep M. Francés, Martí Carrió.

* * *

Hem rebut una atenta lletra del senyor President de la «Sociedad de estudios psicológicos» adherint-se en nom de l'entitat, a la finalitat de l'article «Pietat» publicat fa poques setmanes en nostres planes.

Remerciem coralment l'adhesió.

* * *

En la sala d'actes del Casal Catalanista del Dcte. IV, s'hi estan realitzant importantíssimes obres que convertiran aquella en una de les més espaioses entitats catalanistes de la nostra ciutat. Dites obres són portades a cap per un grup de joves de l'esmentat Casal, que posseïts d'un exemplar entusiasme, aportant-hi el llur esforç material, les han empreses.

* * *

A l'edat de 27 anys, ha mort a la nostra Ciutat el distingit escriptor i ferm catalanista, En Emili Pòlit i Buxareu.

La llarga malaltia que venia minvant la seva existencia ha aconseguit arrebaçar-nos-el quan encara tant podíem esperar de la seva activitat i provat patriotisme.

Rebi la seva atribulada familia la manifestació del nostre més sincer condol.

* * *

El Grop Sardanístic «Dancem» del Casal Nacionalista Marínenc, Poblet 25, ha organitzat per al dia 28 del corrent, a les onze del matí, a càrrec de la renomada cobla «La Principal Barcelonina», una escullida audició de sardanes, que dedica al Casal, el seu soci senyor Llonch, convidant-hi a l'ensems, a tots els sardanistes.

* * *

Les festes d'inaugural del nou estatge social del ESBart Folk-lore de Catalunya, Diputació, 195 (entre Muntaner i Aribau), tindran lloc els dies que ja havíem anunciat, les que no dubtem resultaran dues solemnitats per l'acert amb que s'ha combinat el programa de les mateixes.

Avui dijous, a la nit, se celebrarà la vetllada folk-lòrica en la que hi pendrà part distingides i competents personalitats del folk-lorisme català i renomats elements artístics.

En l'audició de sardanes que tindrà lloc diumenge vinent, a la nit, a càrrec de l'aplaudida cobla «Barcino», s'hi estrenarà una sardana del mestre Pujol, escrita expresament per aquesta festa.

El C. D. de l'ESbart se complau en convidar en aquests actes a tots els catalanistes.

* * *

Diumenge prop-passat, a la nit, tingué lloc al Orfeó de Sans una extraordinària vetllada musical, que's vegé concorreguda en extrem i en la que hi foren justament aplaudits tots els elements que hi pengueren part.

Fou una simpàtica festa de les que fóra convenient que sovintejessin en les nostres agrupacions artístiques.